

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΤΔΑΣ

(Αληθινή ιστορία που πρέπει να την διαβάζετε κανείς την νύκτα με το φεγγάρι).

γπο ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

A

Τὰ χιόνια έλωσαν επάγω στα βουνά, μα τὸ χιόνι πούχε στην καρδιά της ἡ Μάρω ἡ ὠμορφη κόρη τοῦ Ροδάλα πούταν ὁ πρῶτος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ δὲν μπόρεσε καμμιὰ δύναμι νὰ τὸ λυώση.

Ἀνθίσαν ἀκόμη κι' ἡ δξίτες, ἀνθίσανε τὰ πλάγια τῶν βουνῶν καὶ πετάχτηκαν ἀλλόκοτα καὶ πλούσια σὲ χρωματισμοὺς λουλουδιῶν καὶ με στή; ρεμματιές, μα τὸ χαμόγελο δὲν ἀνθισε στὰ πικραμένα χεῖλη τῆς Μάρως.

Ἀνθίσανε οἱ κάμποι κι' ἄγρια γιουλιῶνα καὶ ζουμπούλια ἐγέμισαν μα ἡ ἐλπίδα δὲν ἀνθισε στην καρδιά τῆς Μάρως; τῆς πανέμορφης ποῦ ἀγαποῦσαν κι' ἡ πέτρες ἀκόμα στὸ χωριὸ γὰ τῆς χάρες καὶ τῆς χαρὲς ποῦ τὴν στόλιζαν.

Ὁ Ἀπρίλης ἀγκαλιασμένος με τὸν ἔρωτα ὄργιζε σὲ ἐκδηλώσεις ἀνοιξιάτικες καὶ ἡ γῆ ποῦ ἐκοιλοπονοῦσε ἕνα χειμῶνα δολοκλήρο ἕνα βαρὺ χειμῶνα ἐξέσπασε σὲ μύρια χρώματα καὶ σὲ μύρια ἀφάνταστα καὶ ὑπερκόσμια. Μὰ ἡ Μάρω, ἡ καλὴ Μάρω θλιμμένη πάντα ἐκαθόταν με στὸ παραθύρι τοῦ σπιτιοῦ της ποῦ ἔβλεπε στὸν κῆπο της καὶ τὰ μάτια της προσηλωμένα κάτω πρὸς τὴν δύσι ἐφάνοντο σὰν ν' ἄθελαν νὰ σχίσουν τὰ βουνὰ ποῖος ξέρει ποιά χαμένη εὐτυχία νὰ ξανάβρουν καὶ ποιά μάτια ν' ἀντικρύσουν καὶ πάλι, ἀγαπημένα μάτια.

Τὴν ἔβλεπαν οἱ γεροντότεροι με στὸ χωριὸ περνώνας ἀπὸ τὸ σπῆι τοῦ Ροδάλα καθισμένη σὰν ἄφωνο ἀγαλμα ὑπεριάτης λύπης καθισμένη με στὸ παραθύρι πάντα κι' ἔλεγαν με ἀναστεναγμὸ: Κακόμοιρη κοπέλλα. Ἀχ! ποῖα ἡ καρδιά δὲν ὠφελοῦν

μά τώρα κλαίω τὴν ἀγάπη μου ποῦ ἔχασα δὲν μοῦ ἀφίνει ὅμως ἡ ἐλπίδα τὴν καρδιά.

Τραγουδάτε, ὦ ἄνθρωποι τὸν πόνο σας. Ἀφήνετε τὴν λύπη σας νὰ ξεσπάη Ἀφήνετε τὰ δάκρυά σας νὰ τρέχουνε κρυστάλλινα στὰ μάγουλά σας γὰ νὰ σᾶς ἐλαφρύνουν τὴν θλίψη σας. Μὴν κρατᾶτε τὸν πόνο σας μυστικό. Ὅποιος δὲν μαρτυρεῖ τὸν πόνο του πάει μαζὺ με δ' αὐτόν. Καὶ μὴ διώχνετε τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τὴν καρδιά σας.

Ποῖος μπόρεῖ νὰ πῆ πῶς ἔχει μεγαλύτερο πόνο ἀπὸ μένα; Ἔτσι λέτε ὅλοι σας, ὦ ἄνθρωποι, γιατί καθένας βλέπει με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὸν δικό του πόνο μονάχα, καὶ δὲν νοιώθει τὸν πόνο τῶν ἄλλων.

Μ' ἀκοῦτε; τραγουδῶ, ὦ ἄνθρωποι τὸν πόνο μου. Μιμηθῆτε με ἂν μπορεῖτε. Βάλτε τῆς ἄρες σας ἀραδιασμένες καὶ χύστε επάνω τους τὸν πόνο σας νὰ δῆτε ἂν θὰ φθάσετε τὸν πόνο τὸν δικό μου... Καὶ ὅμως κλαίω ἐγὼ, μα ἐλπίζω...

Ἔτσι ἀφηρημένη σὲ σκέψεις ἀπὸ τὸ τραγουδί τοῦ ἀηδονιοῦ εὐρήσε τὴν κόρη του ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὰν γύρισε ἀργὰ ὁ Ροδάλας, κι' ὅταν με λαχτάρα τὴν ἐπλησίασε, τῆς ἔπιασε τὰ χεῖρα καὶ τὴν ἐφίλησε, στὸ μέτωπο τῆν εἶδε νὰ χαμογελά.

Ἡ Μάρω, ἡ Μάρω του ἡ θλιμμένη ἐγέλασε. Καὶ μὲνε, πατέρα! Ἦταν γι' αὐτόν ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο ἀνοιγμα τοῦ οὐρανοῦ, ἦταν μὴν ἀχτίδα παρηγοριᾶς καὶ ἐλπίδος στὴ γέριχη καρδιά του.

Καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴν συγκίνησι, γονατισμένος τώρα στὰ πόδια της τῆς εἶπε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ

us vivons comme si tout ceci ne t jamais finir MASSILLON

Ἄνθρωποι διαβαίνουν ὅπως τ' ἀνθη ἴγουν τὸ πρῶτ, καὶ τὸ βράδυ ἀφοῦ μαν τὰ καταπατοῦμε. Οἱ ἀνθρώπινες; τρέχουν σὰν τὰ κύματα κάποιου ὄριῦ ποταμοῦ: Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατῇ τὸ χρόνο ποῦ συνεπαίρνει ὅλα ἐ τοῦ μᾶς φαίνονται ἀμετάβλητα.

Ὁ ἴδιος, παιδί μου! ἀγαπημένο μου σὺ ὁ ἴδιος, ποῦ τώρα ἀπολαμβάνεις εὐχρηστία τόσο ζωηρῆ, καὶ τόσο ἀπὸ ἡδομάτη, θυμήσου ὅτι αὐτὴ ἡ ὠμορφη δὲν εἶναι παρὰ ἕνα λουλουδι π' ὅταν ἡ, θὰ ξεραθῆ σὲ λίγο! Ὅθ' ἴθις νὰ μεσαι χωρὶς νὰ τὸ ἐνοηῆς κᾶν! Οἱ τερᾶρες, οἱ γλυκὲς ἡδονές, ποῦ συντροπῆ δύναμι, τὴν ὕγια, τὴν χαρὰ, τὰ πυχῆσουν σὰν ἕνα γλυκὸ ὄνειρο: δὲ θὰ πομείνη παρὰ μιὰ λυπητερὴ ἀνάμνη- ὀ χαινον γῆρας καὶ ὁ ἐχθρὸς τῶν ἡδονῶν ἴθι νὰ ρυτιδώσῃ τὸ πρόσωπό σου, ρτώσῃ τὸ σῶμά σου, ν' ἀδυνατήσῃ τὰ σου, θὰ σὲ κάμη νὰ στερεύσῃ ἀπ' τὴ ἴ σου ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, ν' ἀηδιάσῃ ρόν, θὰ σὲ κάμη νὰ φοβηθῆς τὸ μέλ- ν' ἀναισθητήσῃς σ' ὅλα ἐκτὸς τοῦ πό-

χρόνος αὐτὸ ποῦ σοῦ φαίνεται πῶς μακρὰ, ἀλλοίμονο! ἀπατάσαι, γνέ σπεύδει, νὰ τὸν φθάσῃς ἐκεῖνο ποῦ ἐρ- με τόση ὀρημὴ δὲν εἶναι μακρὰ σου,

καὶ τὸ παρὸν παρέρχεται, εἶναι πιά πολὺ μακρὰ, ἀφοῦ χάνεται τὴ στιγμὴ ποῦ ἐμεῖς μιλοῦμε, καὶ δὲ μπορεῖ νὰ ξανάλθῃ.

Μὴ λογαριάζεις λοιπὸν παιδί μου ποτὲ γιὰ τὸ παρὸν! Ἀλλὰ νὰ θυμάσαι τὸ τραχὺ καὶ ἐπίπονο μονοπάτι τῆς ἀρετῆς ἀπ' τὴν ὄψη τοῦ μέλλοντος. Προπαρασκευάσου γιὰ τ' ἀγνά ἡθῆ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ καταλάβῃς μιὰ θεοῖ στὴν εὐτυχιμένη διαμονὴ τῆς γαλήνης.

«Fenelon» (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Πάτριαι Δις ΜΑΝ. Π. ΠΑΠ.

ΓΙΑΤΙ ΕΔΑΚΡΥΣΣΕΣ;

2 ΒΑΣ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Νά: Μπαμπά, ἂν θὰ πάμε γρήγορα εἰς τὰ μακρυνὰ ὄρατα ἐκεῖνα μέρη ποῦ εἶνε ἡ Μαριά».

«Ὅθὰ πάμε παιδί μου ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς μας καὶ θὰ ἴδοῦμε ἐκεῖ τὴν Μαριά».

«Τὶ χαρὰ μεγάλη ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ πάμε νὰ ἴδοῦμε τὴν Μαριά, ὅθὰ μᾶς φιλῆσῃ, ὅθὰ τὴν φιλήσομεν γλυκὰ ἀπῆντησεν ἡ μικροῦλα. καὶ ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς της ἕνας μικρὸς ἀναστεναγμὸς, ἕνα μικρὸ Ἀχ! ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ στοματάκι ὡς νὰ ἤθελεν νὰ ἴτο τότε ἡ ὥρα ἐκεῖνη».

«Ἐλα πάμε» εἶπεν ὁ πατήρ καὶ ταχύτο- χρόνως ἐλάμβανε τὸ χεράκι της καὶ με ταχύ ὄχημα, πάλιν διὰ τῆς καμπῆς τοῦ δρομίσκου ἐξήφανίσθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ἐμμεῖνα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ τὰ βλέμματά μου ἐπλανῶντο εἰς τὰ ἀπέραντα πελάγη τῆς ματαιότητος, ἐνῶ γυρωθὲν μου ἐδασίλευεν ἡ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ ὕπνου τῶν νεκρῶν.

Ἐνα μικρὸ φύσμημα τοῦ ἀέρος τὸ ὅποιον τόσο γλυκὰ με ἐθόπευσε ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, μου ἔδωκε τὴν αἴτιαν νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν νεκρικὴν σιγὴν τοῦ περιβάλλοντος καὶ νὰ ἐξέλθω πρὸς τὴν γελαστὴν φύσιν.

Αἱ τελευταῖαι ῥόδινα λάμψεις τοῦ μαγευτικοῦ ὀνότος ἡλίου ἐσκορποῦντο ἐπὶ τοῦ σαμφειρίνου οὐρανοῦ — τὸ κελιάδημα τῶν μικρῶν πτηγῶν εἶχεν παύσει, ἡ δὲ γλυκειὰ φύσις σιγαλὰ σιγαλὰ ἐδουλόζετο εἰς τὸν ὕπνον τῆς νυκτός. — Τότε ἐπέταξε ταχύπτερος ἡ φαντασία μου ὑπὲρ τὰ κύματα τῆς θαλυκυά- νου θαλάσσης, ποῦ μ' ἐχωρρίζανε ἀπὸ τὴν προσφυλῆ μου Ἑλλάδα, πρὸς τὰ ἄγια τῆς χώ- ματα, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ λευκὰ πλέον ὀστά προσφιλεστάτου ἀδελφοῦ.

Ἡ ἀνάμνησις μου ἔφερεν συγκίνησιν στὴν πονεμένην ψυχὴν μου καὶ τὰ θερμὰ δάκρυα ἐξέσπασαν ὡς ἀγνὸν χαιρετιστήριον πρὸς αὐτόν.

Ἐβλεπα ἐμπροσθὲν μου διὰ τῶν βλέμμα- των τῆς φαντασίας τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο κορι- τσάκι καὶ ἐδόμβουν εἰς τὰ ὄτα μου τὰ γλυ- κὰ τῆς λόγια «Ἡ Μαριά εἶνε μεταξὺ τῶν ἀγγέλων»

ὦ! προσφιλεῖς ὑπάρξεις, πάντων ἡμῶν οἱ ὅποιοι σᾶς χάνομεν, πετάτε σὰν λευκὰ περι- στέρια πρὸ τοῦ Μεγάλου Πλάστου μας, ἀ- φήνετε ὅμως πῶς σας τὴν πίκραν ἦτις τό- σον ριζώνεται μέσα στὰ σωθικά μας, ἀφήνετε τὴν μακρὴν θύελλαν τῆς λύπης ἀπάνω εἰς τὴν ψυχὴν μας, μᾶς ἀφήνετε εἰς τὸν πολυ- κύμαντον βίον τοῦ ματαίου τούτου Κόσμου, ἕως ὅτου νὰ φύγωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἔλθω- μεν νὰ σᾶς ἀνταμώσωμεν εἰς τὰ μακρυνὰ ἐ- κείνα αἰώνια μέρη ὅπου εὐρίσκεται ἡ χαραυ- γῆ τῆς αἰωνιότητος καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἀγγέ- λων. — Ναι πῶς δὲν δύναμαι νὰ πιστεῦσω ἀδιστακτῶς ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἀναμῆσω τῆς χα- ρᾶς τῶν ἀγγέλων εὐρίσκεται μὲχρι τῶν πρὸ τοῦ φοβεροῦ θήματος ἀπολογίας πάντων. — Τὸ εἶπεν τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλασματάκι, ἡ ἀγνή ἐκεῖνη ψυχοῦλα, καὶ διὰ τοῦ στοματός της ἐλάλει ὁ σύνδεσμος τῶν ἀγγέλων ἐν μέσῳ τῶν ὀποιῶν σεῖς ὦ προσφιλεῖς ὑπάρξεις εὐ- ρίσκεσθε.

ΤΕΛΟΣ